

CENGEL KİTABI

Joseph Rudyard Kipling (1865-1936) Bombay’da doğdu. Altı yaşına geldiği zaman, Hindistan’ın ikliminin İngiliz çocukların sağlığına iyi gelmeyeceğini düşünen anne ve babası onu İngiltere’de yaşayan bir ailenin yanına gönderdi. Küçük Kipling’in bu ailenin yanında geçirdiği altı yıl, bedensel ve zihinsel baskılarla doluydu. Sonunda gerçek anne ve babası onu bu eziyetli yaşamdan kurtarıp, Devon’daki bir yatılı okula gönderdiler. Kipling okulu bitirdikten sonra tekrar Hindistan’a döndü ve 1889 yılına kadar orada kaldı. Yaşamının daha sonraki bölümünü, yurt dışına yaptığı uzun yolculukların dışında, vatanı olan İngiltere’de geçirdi.

Kipling çok üretken bir yazardı. En verimli çalıştığı yıllarda, bir haftada üç yazı yazdığı olmuştur. Dehası çabuk keşfedildi; onu sevmeyenler ve kıskananlar bile bu yönünü takdir ederdi. Yirmi iki yaşında İngiltere’ye döndüğü zaman, *The Times* gazetesi onun hakkında bir başyazı yayınlamıştı. 1899 yılında çift taraflı zatürreye tutulunca da bu haber tüm dünyada yankılanmış ve üzüntü yaratmıştı. 1907 yılında Nobel Edebiyat ödülünü kazanmıştı; ödül yağmuru bundan sonra da devam etti. İki kez şövalyelik ödülüne layık görüldüğü halde kabul etmedi.

Kipling çocuklar için birçok kitap yazdı. Tüm yazılarında hayata ve insanlara duyduğu bağlılık ve hayranlığı hissettirmeyi bildi. Yarattığı tipler ve öyküler sayesinde, insan yaşamının en derin öğelerini bir portre gibi betimlemeyi başardı.

Cengel Kitabı ilk kez 1894 yılında yayımlandı. Bir yıl sonra da öykünün devamı geldi. Bu kitaplar Maugli’nin tiplerini ve maceralarını günümüze değin en güzel şekilde taşıyan örnekler olarak kabul edilir. Gerçi kitaplarındaki öğeler bu kadarla da bitmez. Hepsini saymaya kalksak, Walt Disney’in tüm kرتون filmlerine yetecek kadar malzeme oluşturur. Ayı Balo, Kara Panter Bagera, Kaplan Sirhan ve Hint Faresi Riki-Tiki-Tavi bu unutulmaz tiplerden yalnızca birkaçıdır. Fil Tomai gibi daha nice de var. Etrafımızdaki insanların taşıdığı pek çok özelliği bu hayvan tiplerinde bulabiliriz. Ama hepsinin kendine özgü yanları olduğunu da göz ardı edemeyiz. Bu kitaplardan alınacak en önemli ders ise şudur: Orman büyük, yavru ise küçüktür.

DOĞAN KARDEŞ

JOSEPH RUDYARD KIPLING

Cengel Kitabı

“Ormanın Öyküsü”

Çeviren:
Kamer Mengütürk

Resimleyen:
Feridun Oral

Y K Y
İSTANBUL

Yapı Kredi Yayınları - 1851
Doğan Kardeş - 168

Cengel Kitabı / Joseph Rudyard Kipling
Özgün adı: Jungle Book
Çeviren: Kamer Mengütürk
Şarkıların redaksiyonu: Sevin Okyay
Resimleyen: Feridun Oral

Tasarım: Nahide Dikel
Grafik uygulama: Akgül Yıldız

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Haramidere - Avcılar / İstanbul

(10.5 x 19.5 cm. boyutlarında Temmuz 1995'te 1. hamur olarak yayımlanmıştır.)

1. baskı: İstanbul, Mayıs 2003
2. baskı: İstanbul, Mart 2009
ISBN 978-975-08-0601-8

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 1994
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.yapikrediyayinlari.com>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>
<http://www.yapikredi.com.tr>

İÇİNDEKİLER

- Önsöz • 7
- Maugli'nin Erkek Kardeşleri • 11
- Siyone Birliği'nin Av Şarkısı • 41
- Kaa'nın Avı • 42
- Bandar Çetesi'nin Yol Şarkısı • 79
- Kaplan! Kaplan! • 81
- Maugli'nin Şarkısı • 107
- Beyaz Fok • 111
- Lukanon • 139
- Riki-Tiki-Tavi • 141
- Derzi'nin Şarkısı • 163
- Fillerin Hâkimi Tomai • 165
- Şiv ve Çekirge • 191
- Majesteleri'nin Hizmetkârları • 193
- Kamp Hayvanlarının Resmigeçit Şarkısı • 217

Önsöz

Bu kitabın yazarı, çalışmaları sırasında kendisinden cömertçe yardımlarını esirgemeyen tüm dostlarına burada teşekkür etmeyi bir görev sayar.

İlk olarak, kitabın “Fillerin Hâkimi Tomai” ve “Majesteleri’nin Hizmetkârları” bölümlerine ilişkin çok değerli bilgiler veren taşıma görevlisi Fil Bahadır Şah’a ve onun sevimli kız kardeşi Pudmini’ye teşekkürlerini bildirmeyi arzu eder. Maugli’nin serüvenleri, değişik yerlerde ve zamanlarda, çoğu da kimliklerinin saklı tutulmasını tercih eden kişilerin verdikleri bilgilerin ışığında derlenmiştir. Kitabın yazarı bu gizlilik ilkesine rağmen, “Presbit” kastının ulusal kimliğine ilişkin çok aydınlatıcı bilgiler veren o nazik Hintli beyefendiye şükran duygularını belirtmekten kendini alamıyor. Son zamanlarda dağılan Siyone Birliği’nin çok değerli bir üyesi ve aynı zamanda usta bir dansçı olan Sahi, Güney Hindistan ahalisinin gelenek ve göreneklere hakkında yazara önemli bilgiler vermiştir. “Kaplan! Kaplan!”, “Kaa’nın Avı” ve “Maugli’nin Erkek Kardeşleri” adlı bölümler onun değerli katkılarıyla ortaya çıkmıştır.

“Riki-Tiki-Tavi” bölümünün yazımında, Yukarı Hindistan’da yaşayan ve kendi dalında bir numara olan sürüngen uzmanı bir dostunun çok büyük bir payı vardır. Yine bir seya-

hati sırasında tanıştığı bir yol arkadaşı, “Beyaz Fok” adlı bölümün yaratılmasında yazara ilham kaynağı olmuştur.

Bu kitap tüm bu katkıların ortak bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Bırakalım da, sonuç hakkında okurlarımız hüküm versin.

Maugli'nin Erkek Kardeşleri

Şimdi Çaylak Çil geceyi getiriyor,
Yarasa Mang'in serbest bıraktığı
Sürüler ağılda ve kulübede hapis,
Çünkü şafağa dek başımıza buyruğuz biz.
Geldi gurur ve güç saati,
Tırnak ve diş ve pençe vakti.
Duyun çağrımızı! – İyi avlar cümleye,
Cengel Yasası'na göre!

Cengelde Gece Türküsü

Siyone Tepeleri'nde çok ılık bir akşam başlıyordu. Saat yediye geldiğinde Baba Kurt gündüz uykusundan uyandı; şöyle bir kaşındı, esnedi. Parmak uçlarına dek yayılmış olan mahmurluğu dağıtmak için, pençelerini sırayla öne doğru uzatarak güzelce gerindi.

Anne Kurt da kocaman gri burnunu, kıpır kıpır oynayıp viyaklayan dört yavrusunun üzerine eğmiş, yatıyordu. Ayın ışığı, barındıkları mağaranın ağzından içeriye doğru yansımaktaydı. “Uuvvv!” dedi Baba Kurt, “yine avlanma vakti geldi”. Tam bayır aşağıya doğru yola koyulacakken, eşikte çalı kuyruklu küçük bir karaltı belirdi. “Ey Kurtların Reisi, şansın açık olsun! Dilerim asil çocuklarının da kısmeti bol, dişleri güçlü olur da, bu dünyadaki açları kollamayın unutmazlar.”

Bu gelen, Çakal Tabaki'ydi; diğeri adıyla Çanak Yalayıcı. Hindistan'daki kurtlar Tabaki'yi hiç sevmezlerdi; çünkü gittiği her yere fesatlık taşır, olmadık yalanlar söylerdi. Köyün çöp yığınlarının içinde artık deri ya da çaput, ne bulursa verdi. Gerçi kurtlar Tabaki'den, ormandaki hiç kimseden olmadığı kadar çekinirlerdi; çünkü deliliği bir tuttu mu korkaklığını filan unuttur, ormanda bir o yana bir bu yana koşuşurken önüne ne çıkarsa ısırırdı. Tabaki böyle dellenince kaplan bile kaçıp saklanırdı. Onun düştüğü bu durum, vahşi bir yaratığın başına gelebilecek en feci şey olarak görülürdü. Biz buna 'hidrofobi' (sudan korkmak) diyoruz; ama ormandakiler 'divanelik' (delilik) derler ve durmaz kaçarlardı.

"İçeri gel de bak istersen," dedi Baba Kurt sertçe; "burada yiyecek bir şey yok."

"Bir kurda göre yoktur belki," dedi Tabaki; "Ama benim gibi bir yoksul için, kuru bir kemik parçası bile ziyafet sayılır. Hem biz çakal milleti, kim oluyoruz da yiyecek beğenmeyeceğiz?". Mağaranın dibine doğru seğirtti; orada, azıcık eti kalmış bir kemik parçası buldu. Oturup afiyetle yemeye koyuldu.

"Bu nefis yemek için teşekkürler," dedi ağzını yalarken. "Soylu çocukların ne kadar güzelmişler! Gözleri de iri iri! Pek de küçücükler! Ama Kral çocukları babalarına çekerler elbet..."

Aslında, çocukların yüzlerine karşı iltifat etmenin uğursuzluk getireceğini, herkes kadar Tabaki de bilirdi. Bu yüzden de, Anne ve Baba Kurt'un huzursuzlandığını görerek pek keyiflendi. Yerinde öylece oturarak, yaptığı fesatlığın tadını çıkardı. Sonra da hain hain konuştu:

"Ulu Sirhan av bölgesini değiştirmiş. Gelecek ay çıktığında, buralarda avlanacağını söyledi bana."

Sirhan, oradan otuz kilometre kadar ötede olan Vangunga Nehri'nin yakınlarında yaşayan bir kaplandı.

“Ama buna hiç hakkı yok,” dedi Baba Kurt kızgınlıkla. Ormanın Yasaları uyarınca, önceden haber vermeksizin av bölgesini değiştirmeye hakkı yok. Bu civarlarda yaşayan tüm av hayvanlarını ürkütecek; üstelik ben bugünlerde iki kişilik avlanmak zorundayım.”

“Tevekkeli değil, annesi ona ‘Lungri’ (Topal) adını takmış,” dedi Anne Kurt sakince. “Bir ayağı doğuştan sakatmış; bu yüzden, yalnızca sığır avlar. Vangunga’daki köylülere verdiği zarar yetmezmiş gibi, şimdi de bizim buradakilere sataşmaya kalkıyor. Olan bize olacak; onu bulmak için tüm ormanı didik didik arayacaklar. Çayırı ateşe verirlerse, çocuklarımızı toplayıp kaçırmamız gerekecek. Gerçekten, Sirhan’a ne kadar teşekkür etsek azdır”

“Bu duygularınızı Sirhan’a iletelim mi?” diye sordu Tabaki.

Baba Kurt kızarak “Defol!” dedi, “Git de efendinle beraber avlan. Bu gecelik yaptığın zarar yetiştir.”

“Gidiyorum,” dedi Tabaki sakince. “Aşağıdaki ağaçlıktan Sirhan’ın sesi geliyor. Mesajınızı kendime de saklayabilirdim ama...”

Baba Kurt durup dinledi. Aşağıda küçük bir nehre doğru kavuşan vadiden, avdan eli boş döndüğü için kızgın ve bunu

da tüm ormana ilan etmekten çekinmeyen kaplanın kuru ve boğuk sızlanmaları duyuluyordu.

“Aptal!” dedi Baba Kurt. “Ava çıkarken bu kadar gürültü yapılır mı! Burada avlanmak Vangunga’nın şişman öküzlerini avlamaya benzer mi hiç?”

“Şişşş! O bu gece öküz peşinde filan değil.” dedi Anne Kurt. “İnsan avına çıkmış.” Kaplanın artık kedi miyavlamasına dönüşmüş olan nakaratı ormanın her köşesinden geliyor gibiydi. Ormanda açıkta uyuyan oduncu ve çingeneleri şaşır-tan, bazen de dosdoğru kaplanın pençelerine koşmalarına sebep olan ses buydu işte.

“İnsan mı?” dedi Baba Kurt beyaz dişlerini göstererek. “Bir bu eksikti! Göldeki kurbağalarla böcekler nesine yetmiyor da insan yemeye kalkışıyor? Üstelik de bizim bölgemizde.”

Akılcı bir nedeni olmaksızın hiçbir şeyi yasaklamayan Orman Yasalarına göre vahşi hayvanların, kendi kabilele-rinin av sahası dışında kalmak şartıyla ve çocuklarına avlanma eğitimi vermek gibi sebepler dışında, insan yemeleri yasaktır. Bu yasağın asıl nedeni şudur: Bir insan öldürüldüğünde, er ya da geç, fillere binmiş silahlı beyaz adamlar ve ellerinde fişek-ler, gonglar, meşaleler olan yüzlerce koyu derili adam orma-na dolarlar. Bu da, ormandaki tüm hayvanların sefil olması demektir. Vahşi hayvanlar insan avlamamak için kendilerince güzel bir sebep de bulmuşlardır. Yaşayan tüm canlılar içinde en zayıf ve korunmasız olan yaratık insandır; bu yüzden de insana sataşmak vahşi bir hayvanın şanına yakışmaz. İnsan eti yiyenler zamanla uyuzlaşır, dişleri dökülür, derler (doğru-dur da).

Kaplanın mırıltısı giderek yükseldi ve gırtlığının tüm gücüyle “Ağğhh!” diye haykırdı. Daha sonra da, pek kaplan sesine benzemeyen bir inilti koyverdi.

“Elinden kaçırdı” dedi Anne Kurt. “Neydi acaba?”

Baba Kurt dışarıya çıktı ve Sirhan'ın çalılıkların arasında bir oraya, bir buraya seğirterek canhıraş sesler çıkardığını duydu.

“Aptal yaratık! Bir oduncunun bıraktığı kamp ateşine doğru atlayıp ayaklarını yakmış.” dedi homurdanarak. “Tabaki de orada, onunla birlikte.”

Anne Kurt bir kulağını havaya dikerek, “Bayırdan yukarıya doğru bir şey geliyor.” dedi. “Tetikte olalım.”

Çalılıkların hışırtısını duydular. Baba Kurt arka ayaklarının üzerinde gerilerek atlamaya hazırlandı. İşte ondan sonraki manzara gerçekten görülmeye değerdi. Baba Kurt neye doğru atladığını görmeden tam zıplamıştı ki, aniden durmak isteyince adeta havada asılı kaldı. Sonunda da, yerden birbuçuk metre kadar yükseldiği halde, neredeyse aynı zıpladığı yere indi.

“İnsan!” diye hırladı. “Bir insan yavrusu. Şuna bak!”

Tam önünde, daha yeni yürümeye başlamış, koyu tenli çıplak bir bebek çalılıklara tutunmuş öylece duruyordu. Baba Kurt'un yüzüne doğru baktığında bir gülücük koyverdi.

“Bu bir insan yavrusu mu?” diye sordu Anne Kurt. “Hiç insan yavrusu görmemiştim. Onu yanıma getir.”

Kendi yavrularını taşımaya alışkın bir kurt, gerektiğinde bir yumurtayı bile kırmadan ağzında taşıyabilir. Baba Kurt’un çeneleri de çocuğun tam sırtında kenetlendiği halde, onu kendi yavrularının arasına bıraktığında, cildinde en ufak bir çizik bile yoktu.

“Ne kadar da küçük! Pek çıplak ve pek de cesur!” dedi Anne Kurt yavaşça. Bebek o ılık sığınağa kavuşmak için, diğer yavruları iterek kendine yer açıyordu.

“Ooo, bak sen! Bizimkilerin yemeğini paylaşıyor. Evet, bir insan yavrusu bu. Acaba bir insan yavrusunu kendi çocuklarının arasına katmış bir kurt var mıdır ki?”

“Böyle şeyler olduğunu duymuştum ama, bizim sürünün yakın geçmişinde bu tür bir olaya hiç rastlanmamış.” dedi

Baba Kurt. “Vücudunda tek bir tüy bile yok. Ayağımla şöyle bir vursam onu öldürebilirim. Ama şuna da bak hele! Başını kaldırıp nasıl da korkusuzca gözlerime bakıyor.”

İşte bu sırada mağaranın ağzından içeriye doğru süzülen ay ışığı yok oluverdi; çünkü Sirhan’ın kocaman kafası ve omuzları tüm girişi kaplamıştı. Onun ardında duran Tabaki de “Efendim bakın, buraya girdi işte!” diye ciyaklıyordu.

Baba Kurt, “Sirhan, buraya gelmekle bize şeref verdin!” dedi. Ama çok kızdığı gözlerinden belliydi. “Bu şerefi neye borçluyuz acaba?”

“Benim avım! Şu insan yavrusu buraya doğru geldi”, dedi Sirhan. “Annesiyle babası kaçtılar. Onu bana ver.”

Baba Kurt’un dediği gibi, Sirhan kamp ateşine doğru atladığı için ayakları yanmıştı. Çektiği acının da etkisiyle, öfkeden çıldırmış bir haldeydi. Ama Baba Kurt, kaplanın o koca gövdesinin mağaranın dar ağzından içeriye sığamayacağını farkındaydı. Yalnızca ön ayakları ve omuzlarını bile sığdıramamış, delikte iyice sıkışıp kalmıştı; bu haliyle dövüşmesi imkânsızdı.

Baba Kurt, “Kurtlar bağımsızdır” dedi. “Senin gibi çizgili bir sığır katilinden değil, sürü başkanından emir alırlar ancak. İnsan yavrusu bize ait; onu öldürüp öldürmemek bizim bileceğimiz iş.”

“İster öldürürmüş, isterse öldürmezmiş. Bu konuşmalar da nereden çıkıyor böyle? Ben, boğaların bile hakkından gelen Sirhan, senin köpek kulübenin önünde hakkım olan av için dilenecek değilim.”

Kaplanın gök gürültüsünü andıran kükremesi tüm mağarayı sarstı. Anne Kurt yavrularını üzerinden silkelediği gibi hışımla öne atıldı. Karanlıkta iki yeşil ay gibi parlayan gözlerini, Sirhan’ın alev saçan gözlerine dikti.

“Ben de Raksa’yım (şeytan) ve sana cevabım şu Lungri: İnsan yavrusu benim, bana ait o! Öldürülmesine izin vermiyo-

rum. O bizim Birliğimizin içinde büyüyecek, bizimle beraber avlanacak; sonunda da o seni avlayacak. Küçük çocukları da balıklarla kurbağalardan ayırt etmeksizin öldürmek nasılmış, o zaman göreceksin. Şimdi defol buradan! Ben senin gibi, açlıktan ölen öküzleri yemem. Savaşarak öldürdüğüm tüm avların hakkı için, sana şunu diyeceğim. Hemen annenin yanına koş, seni gidi ormanın yanık canavarı seni! Yoksa doğduğun zamandan bin beter topal dönersin ona. Var git haydi!”

Baba Kurt hayretler içinde ona bakıyordu. Anne Kurt’un şeytan lakabını boş yere kazanmadığı o eski günlerde, onun kalbini kazanabilmek için beş tane genç erkek kurtla yenişmesi gerektiğini unutmak üzereydi artık. Sirhan, Baba Kurtla dövüşmeyi göze alabilirdi belki, ama Anne Kurt’un önüne çıkmaya cesaret edemedi. Çünkü Anne’nin, kendi bölgesinde olma üstünlüğünü kullanarak onunla ölümüne savaşacağını biliyordu. Hırslayarak mağaranın ağzından çekildikten sonra şöyle gürledi:

“Her köpek kendi çöplüğünde ulur! Bakalım sizin ‘Birliğiniz’ bir insan yavrusunu koynunuza almanıza ne diyecek. Sizi gidi hırsızlar sizi! Sonunda o çocuk benim dişlerime gelecek, göreceksiniz...”

Anne Kurt nefes nefese kendini yavrularının üzerine attı. Baba Kurt ona dönerek: “Sirhan’ın sözlerinde doğruluk payı var. Yavruyu Birliğe göstermemiz gerekiyor. Bu şartlarda onu hâlâ tutmak istiyor musun?” dedi.

Anne Kurt “Onu tutmak mı?” diye soludu. “O yavru gece- nin bir vaktinde, çırılçıplak ve aç olarak geldi; ama yine de korkmuyordu. Baksana, daha şimdiden benim bebeklerimden birini kenara itip kendine yer açtı bile. Bu topal kasaba kalsa onu öldürüp yiyecek, sonra da kendi bölgesine kaçacaktı. Tabii ki köylüler de intikam almak için bizim bütün inlerimizi talan edeceklerdi. Evet, onu elbette burada tutacağım. Rahatça uyu küçük kurbağacık. Sana, kurbağa anlamına gelen Maugli adını takıyorum. Zamanı gelince, Sirhan’ın sana yapmak istediğini sen ona yapacaksın.”

“Ama Birlik ne der buna?” dedi Baba Kurt. Orman Yasala- rına göre, bir erkek kurt evlenince Birlikten uzaklaşırdı. Ama baba olduktan sonra, yavruları büyüyüp de ayaklarının üze- rinde duracak hale geldikleri zaman onları alıp, Birlik Meclisi üyelerine tanıştırmaları gerekirdi. Meclis her ay bir kez, dolunay vakti toplanır, yavrular burada üyelere tanıtılırdı. Bu denetim- den geçen yavrular, istedikleri yere gitmekte özgür sayılırlardı. Eğer yetişkin bir kurt henüz avlanma çağına gelmemiş bu yav- ruları öldürürse, kayıtsız şartsız ölüm cezasına çarptırılırdı.

Baba Kurt da, yavruları yürümeye başlayana dek bekle- di ve sonra, Meclis’in toplanacağı bir gece, Maugli’yle Anne Kurt’u da aralarına katıp toplantının yapıldığı yere götürdü. Birlik Meclisi yüzlerce kurdun saklanmasına elverişli olan, etrafı iri taşlar ve kayalarla kaplı bir tepede toplanırdı. Tüm kurtları gücü ve zekâsıyla yönetmeyi başaran muhteşem boz- kurt Akela, kendi kayasının üzerine boylu boyunca uzanmıştı. Onun altında kalan bölümlerde, üç yaşında genç kara kurtlar- dan tutun da, tek başına bile bir geyiğin hakkından gelebilecek

olan olgun kurtlara kadar her renk ve boyda kırk kadar kurt yer almaktaydı. Büyük Yalnız Kurt Akela, yaklaşık bir yıldan beri sürübaşı görevini yürütmekteydi. Gençliğinde iki kez kurt kapanına yakalanmıştı. Birinde insanlar onu fena halde tartaklamışlar, sonra da öldü sanıp bırakmışlardı. Bu yüzden insanların davranışları ve âdetleri konusunda epey bilgi sahibi olmuştu.

Kayalıkta sessiz bir bekleyiş vardı. Ortadaki boşluğa birbirlerinin üzerine atlayarak oynayan yavrular konulmuş, anne

ve babaları da onların etrafındaki yerlerini almışlardı. Büyük kurtlar ara sıra yerlerinden kalkıp yavaşçacık yavruların yanına gidiyor, onları dikkatlice süzdükten sonra yine geldikleri gibi sessizce geriye dönüyorlardı. Bazen de anne kurtlardan biri, ay ışığının altında iyice seçilebilmesi için kendi yavrusunu ortaya doğru itiyordu. Akela da oturduğu kayanın üzerinden: “Ey kurtlar! İyi bakın! Yasayı biliyorsunuz. İyice bakın!” diye sesleniyordu. Anne kurtlar da heyecanla onun sözlerini yineliyorlardı. “Ey kurtlar! İyi bakın!”

Sıra kendilerine geldiğinde, Anne Kurt’un boynundaki tüyler diken diken oldu. Baba Kurt ‘Kurbağa Maugli’yi ortaya doğru itti. Maugli de orada oturup, ay ışığının altında pırıl pırıl parlayan çakıllarla oynamaya başladı.

